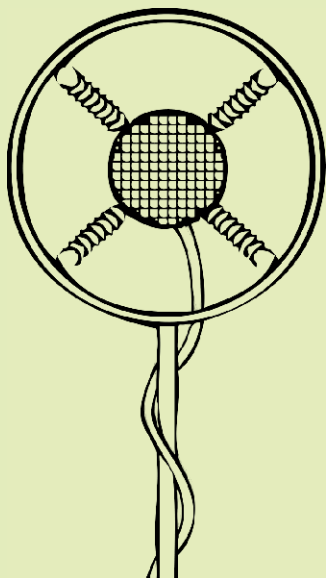

ZDENĚK SVĚRÁK

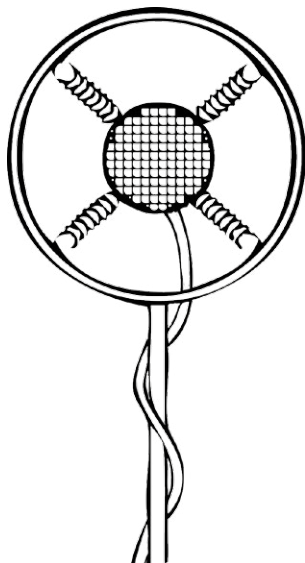
TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

ZDENĚK SVĚRÁK

TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

Pohádka pro děti i dospělé

COSMOPOLIS

ÚVOD

V šedesátých letech, kdy ještě televize ne-
kralovala tak neúprosně jako dnes, zatoužil
jsem napsat nedělní rozhlasovou pohádku.
To nebyl malý cíl. Pohádky tehdy z rozhlasu
po drátě i bez drátu poslouchal celý národ,
děti i dospělí.

Pohádka *Tiché šlapací království* má svůj
osud. Vypráví o divném království, kde se
nesmí mluvit nahlas... A ti, kteří neposlech-
nou, si pak můžou zpívat písničky v králov-
ském vězení.

Takzvaní normalizátoři nechali pohádku
po roce 1968 smazat jako nežádoucí. Nejspíš
proto, že „tiché království“ příliš připomí-
nalo tehdejší Československo.

Ale po listopadu 1989 se pohádka dočkala nového natočení pod názvem Kolo se zlatými ráfky. Věříme, že potěší nejen chytré děti, ale i jejich chytré rodiče.

POSTAVY:

reportér – vypravěč Ludvík Šňůra

král Tichošlap IV.

královský rádce Josef Špicl

doktor Sádlo

elektrikář Karel

princezna Bohunka

učitelka Tichá

Sloupník

žák Václav Bíško

poštovník Spěšnina

zloděj Pátek

DIVNÉ TICHÉ ŠLAPACÍ KRÁLOVSTVÍ

Hlásí se Tiché šlapací království. U mikrofonu Ludvík Šňůra, reportér královského rozhlasu.

Byl jsem požádán, abych vám vyprávěl o našem divném království, poněvadž jsem se osobně zúčastnil dějin. Tedy, nejprve je třeba říci, že naše království bylo divné, ale už není. Já například mluvím ještě ze zvyku tiše, ale... mohu docela klidně mluvit i nahlas. Tak daleko už jsme. Ale o tom později, k tomu dojdeme, teď prosím pozor. Dovoluji si představit jednotlivé osoby našeho království. Tak za prvé – jeho veličenstvo král Tichošlap IV.

„Nooo, tady jsem se na mou duši poved, co?“ prohlíží se samolibě král Tichošlap IV.

„Je to nejkrásnější známka, jakou jsem kdy viděl, Vaše Veličenstvo,“ neváhá s odpovědí královský rádce.

„To jsi řekl dobře, Josefe. Připadá mi, že na ní mám takové moudré oči. Zvláště to levé.“

„Ano, levé je zvlášť moudré,“ souhlasí rádce. „Ovšem to nikterak neznamená, Veličenstvo, že by pravé moudré nebylo. Na té známce jste se, milosti, skutečně vyvedl.“

„Hmmm... Podej mi nějakou obálku, já se zezadu nasliním a pošlu se bratrovi do Itálie.“

„Ha, ha, ha...,“ směje se rádce. „Ten bude zase mrkat, milosti. He, he, he... Co jsem to chtěl říci? Už vím, vyšetřování ohledně toho výbuchu včera v dopoledních hodinách už je ukončeno.“

„Ano? A jak to dopadlo?“ zajímá se Tichošlap IV.

„Šel jsem na to od lesa, milosti.“

„Ten rošťák se schoval v lese?!“ nevěří Jeho Veličenstvo.

„Nikoli, to je takový slovní obrat,“ vysvětluje Josef.

„Aha.“

„Pachatelem výbuchu je Václav Bíško, žák 2. třídy zdejší školy, prosím. Dovolím si vám přecíst jeho výpověď: *„Snědl jsem svačinu a koukám, že mám v ruce prázdný pytlík. Tak jsem ho nafouk a udělal jsem ránu.“*“

„To je zajímavé. Jak ho za ten čin potrestáme?“ ptá se vládce.

„Dovoluji si připomenout, milosti, že jste si při výbuchu úlekem polil polévkou úplně nový plášť z dovezeného hermelínu. A dovoluji si dále uvést, že čin je daleko nebezpečnější, než se zdá!“

„Ty myslíš, že se to nedá vyprat?“ děsí se panovník.